

o jmění dlužníka bylo nařízeno pokračování v prodejovém řízení. Usnesením ze dne 15. října 1930 bylo k návrhu vymáhajícího věřitele prodejové řízení zastaveno. Dne 25. července 1931 navrhl vymáhající věřitel, by bylo pokračováno v prodejovém řízení. Návrh dlužníka, by bylo zástavní právo prohlášeno za uhaslé podle § 256 ex. ř., s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d prohlásil zástavní právo nabyté zabavením ze dne 23. března 1929, za uhaslé, ježto vymáhající věřitel nepokračoval po zastavení vyrovnacího řízení v prodejovém řízení, nýbrž sám dne 15. října 1930 navrhl, by bylo prodejové řízení zastaveno.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka přehlíží, že ani návrh na zahájení vyrovnacího řízení ani návrh na vyloučení věcí z exekuce nebrání řádnému pokračování v exekuci pro vymáhajícího věřitele, ano bylo exekučního zástavního práva nabyto dříve než šedesát dní před zahájením vyrovnacího řízení. Vymáhající věřitelka sama navrhla zastavení prodejového řízení a v době, kdy mohla učiniti nový návrh na pokračování v prodejovém řízení po šesti měsících po zastavení, uplynula zatím roční doba podle § 256 ex. ř. Že vymáhající věřitelka navrhla zastavení prodejového řízení, jde na její vrub, protože následkem tohoto návrhu nepokračovala řádně v exekuci, a šestiměsíční doba, po kterou bylo prodejové řízení zastaveno, včítá se do roční lhůty § 256 ex. ř. Proto rekursní soud právem prohlásil exekuční právo zástavní za uhaslé, vyhověv návrhu povinného, by z důvodu uhasnutí byl spis odložen. Návrh povinného na zastavení exekuce nebyl nižšími soudy vyřízen. Do toho si však povinná strana nestěžovala. Ostatně návrhu na zastavení exekuce nebylo lze vyhověti, ježto uhasnutí exekučního zástavního práva podle § 256 ex. ř. není důvodem k zastavení exekuce (srov. nář. čís. 10432 a 8067 a nář. vídeň. nejv. s. ze dne 22. ledna 1918 R VI 4/18 uveř. ZBl. str. 251/18). Zákon nepředepisuje, by o prohlášení zástavního práva za uhaslé podle § 256 ex. ř. byl vyslechnut vymáhající věřitel. Proto nebylo třeba v tomto směru výsledku stěžovatelova a nedostatek jeho výsledku o návrhu na zastavení jest bez významu.

Čís. 11407.

Vyrovnací řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Proti usnesení rekursního soudu, jímž nařídil prvnímu soudu postup podle § 3, druhý odstavec, vyr. ř., není samostatného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, R I 44/32.)

S o u d p r v é s t o l i c e zahájil k návrhu dlužníka vyrovnací řízení. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu,

by vrátil návrh na zahájení vyrovnacího řízení dlužníku k opravě, ježto návrh nevyhovuje ustanovení § 2 vyr. řádu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs dlužníka.

Důvody:

Rekursní soud zrušil k rekursu dvou věřitelů usnesení prvního soudu, jímž bylo k návrhu dlužníka zahájeno vyrovnací řízení, a uložil prvnímu soudu, by vrátil návrh na zahájení vyrovnacího řízení dlužníku k opravě, ježto nevyhovuje ustanovení § 2 vyr. řádu. Jde tudíž o opatření, které ukládá zákon v § 3 odst. (2) vyr. řádu především prvnímu soudu, který však je opomenul učiniti. Při vyřízení takového opatření jest podle § 70 vyr. ř. použití podpůrně ustanovení §§ 74 až 86 c. ř. s. Podle § 84 c. ř. s. nemůže býti usnesení, kterým soud nařídí odstranění formálních vad u písemných podání, napadeno samostatným opravným prostředkem a jest se tu řídit ustanovením § 515 c. ř. s. To, co platí podle tohoto ustanovení v otázce odporu pro usnesení prvního soudu, kterým se nařídí oprava podle § 3 (2) vyr. řádu, platí i pro usnesení rekursního soudu, kterým nařídí tento prvnímu soudu postup podle § 3 (2) vyr. řádu.

Čís. 11408.

Nároky na vrácení nájemného zaplaceného za předchůdce v nájmu a na vrácení zakázané úplaty (§ 20 zák. na ochr. náj.), jsou samostatné nároky, jež jest s hlediska § 502, třetí odstavec, c. ř. s. posuzovati samostatně, třebaš byly spojeny v téže žalobě.

Nároku toho, kdo dal zakázanou úplatu (§ 20 zák. na ochr. náj.), na její vrácení nepřekáží ustanovení § 1174 obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, Rv I 1693/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaných vrácení jednak 2.500 Kč, jež jim zaplatil jako odbytné zakázané § 20 zák. na ochr. náj., jednak 1.200 Kč, jež zaplatil žalovaným na činži za svého předchůdce v nájmu. Procesní soud první stolice uznal žalované povinnými zaplatiti 3.750 Kč. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované Marie J-ové a zamítl žalobu proti ní na zaplacení 2.500 Kč, jinak odvolání žalovaných zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaných co do pohledávky 1.250 Kč, dovolání žalovaného Jana J-a co do pohledávky 2.500 Kč nevyhověl.

Důvody:

První soud odsoudil oba žalované k zaplacení celé zažalované sumy 3.750 Kč, sestávající z pohledávek 1.250 Kč na zaplaceném nájemném za žalobcova předchůdce a 2.500 Kč na zaplaceném »odbytném«. Odvo-